

ת"ד 12954/02/20 - מדינת ישראל נגד נאג'מדין ערבאסי

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

20 מאי 2021

ת"ד 12954-02-20 מדינת ישראל נ'

ערבאסי

לפני כבוד השופט אלכס אחטר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י בא כוחה מתמחה מר רמי משה

נגד

הנאשם

נאג'מדין ערבאסי

ע"י בא כוחו עו"ד מוחמד מסארווה

גזר דין

מבוא:

הנאשם הודה בכתב אישום שממנו עולות העובדות הבאות: בתאריך 28.06.19 סמוך לשעה 19:09, נהג הנאשם רכב פרטי מסוג הונדה מספר 17-609-17 (להלן: "הרכב") בכביש 653 ממערב למזרח סמוך לק"מ 12.3. הכביש במקום אספלט תקין ויבש, דרך שאינה עירונית מהירות מירבית מותרת 80 קמ"ש, כביש דו סטרי נתיב בודד לכל כיוון, שוליים סלולים ותקינים, מעקה ברזל סמוך לשול, אור יום ראות טובה, שדה הראייה בכיוון נסיעת הנאשם פתוח לפניו למרחק של 200 מטר מדוד.

הנאשם נהג רכבו ברשלנות, בכך שעקף מימין, במהירות בלתי סבירה, רכב שנסע לפניו, תוך שהוא מסיט את רכבו לשוליים, ואיבד שליטה על רכבו. בעקבות כך סטה לשמאל, חצה את נתיב הנסיעה הנגדי ופגע במעקה מברזל שסמוך לדול, תוך שהוא משאיר סימני נזק באורך של 27.6 מטרים על גבי המעקה (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נפגעו הנאשם ושני נוסעי הרכב חבלות של ממש:

שייך זייד מוחמד - פונה במסוק לבית החולים רמב"ם כשהוא מורדם ומונשם, אושפז במחלקה הניורוכירורגית מתאריך 28.06.19 עד תאריך 24.07.19 עם שברים בעצמות הפנים, לסרציה עמוקה באפרכסת משמאל, מספר קונטוזיות פרונטליות במוח ודימום תת עכבישי בחריצי המוח, שבר באצבע רביעית ביד ימין, עבר ניתוח שחזור וקיבוע, תפרים וטיפולים רפואיים שונים. בהמשך הועבר לשיקום בבית החולים לוינשטיין.

אגזייל מוחמד - נחבל חבלות של ממש בפניו ובגפיו, נגרמו לו חתכים ותלישה חלקית של אוזן שמאל, נזקק לטיפול רפואי ולתפרים ואושפז מתאריך 28.06.19 עד תאריך 30.06.19.

הנאשם - נחבל חבלות של ממש ונגרמו לו חתכים ביד ימין, כתף ימין, לחי ימין וגשר האף, נזקק לתפרים וטיפול רפואי ואושפז מתאריך 28.06.19 ועד תאריך 30.06.19.

כמו כן, נגרם נזק לרכב ולמעקה הבטיחות.

במועד ובמקום הנ"ל נהג הנאשם ברכב שמבנהו, ציודו ואביזריו אינם בהתאם לתנאי הרישיון: צמיגי הרכב אינם במידות המופיעות ברישיון הרכב, כסאות הרכב אינם מקוריים וללא חגורות בטיחות במושב האחוריים.

העבירות בהן הורשע הנאשם הן: **נהיגה ברשלנות או בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 262(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (סמל סעיף 7137) וסעיף 238(2) לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2029), **עקיפה מימין** - עבירה לפי תקנה 47(א) לתקנות התעבורה (סמל סעיף 2555) וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2009), **מהירות בלתי סבירה** - עבירה לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה (סמל סעיף 2569) וסעיף 38(2) לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2029), **רכב שמבנהו, ציודו, אביזריו שלא לפי התקנות** - עבירה על תקנה 27(ב) לתקנות התעבורה (סמל סעיף 2496), **התנהגות שגרמה נזק וחבלה של ממש** - עבירה על תקנה 21(ב) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (סמל סעיף 2425) וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2009).

בדין אשר התקיים לפני, ביום 05.11.20, הודה הנאשם בכתב האישום ובהתאם להוראות החוק ונוכח גילו, הופנה עניינו לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

ביום 21.02.21 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם, בן 20, רווק, מתגורר עם הוריו. הנאשם מסר כי בגיל 13 אובחן כסובל מהפרעת קשב וריכוז עם זאת, סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית ותעודה מקצועית בתחום החשמל, ללא בעיות התנהגות. לאחר סיום לימודיו עבד אצל קבלן חשמל במשך כשנתיים, החל בהשלמת בגרויות ומזה כארבעה חודשים עובד עם אחד מאחיו, קבלן איטום במקצועו ומתכוון להירשם ללימודי הנדסת חשמל.

לנאשם זוג הורים נשואים, אימאם במסגד ועקרת בית וחמישה אחים בגילאי 20-31. שניים מאחיו בעלי רקע פלילי ונשאו בעונשי מאסר בפועל בעברם ואחותו הצעירה ממנו בשנה נפטרה בהיותה בת 7.

לנאשם אין הרשעות פליליות לחובתו אך יש לחובתו 6 הרשעות תעבורה קודמות בין השנים 2018-2020 מסוג ברירות משפט.

בהתייחסותו לעבירות בהן הורשע בתיק זה, הנאשם מסר שחבריו האיצו בו במהלך הנסיעה למהר. הכחיש שעקף רכב מימין וטען כי ניסה להימנע מחצץ שהיה על הכביש כאשר במהלך הניסיון, בהיותו במהירות המותרת, ירד לשוליים אך איבד את השליטה על הרכב, סטה לשמאל ופגע במעקה הבטיחות. הנאשם מסר שאיננו זוכר את הפגיעה ושאובד את הכרתו אולם לאחר שזו שבה, ניסע לסייע לחבריו לצאת מהרכב. בהתייחס למבנה הרכב טען הנאשם שכך קנה את הרכב.

הנאשם מסר שחבריו שנפגעו ניתקו עמו את הקשר לאחר שפנו להליכים אזרחיים, למרות חברותם מזה 12 שנים. הנאשם מודע לנזקים הקשים אותם הסב לחבריו ולעצמו אך טען שלא היה ביכולתו לפעול אחרת. עוד הביע הנאשם בושה ואשמה משום הקרבה הפיזית לבתי הנפגעים ומשום התדרדרותם של מצבם הנפשי והפיזי של הוריו עקב האירוע.

הנאשם טען שמאז האירוע הוא נוהג כנדרש והסדיר את מערכות הרכב.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לקבל אחריות מלאה למעשיו ונוהג בתגובות ילדיות ומנגד, שהתאונה חידדה עבורו את אחריותו לנוכח המחירים אותם משלם. על מנת להפחית את הסיכון הנשקף להישנות העבירות, המליץ שירות המבחן על שילוב הנאשם בקבוצה פסיכו חינוכית במסגרת צו מבחן למשך 18 חודשים. עוד המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית וקונקרטיה בדמות צו של"צ בהיקף של 250 שעות כאשר לעמדתם, מאסר בפועל יחבל באופן ניכר בתפקוד הנאשם ובניסיונותיו לשקם את חייו. עמדה זו נומקה לאור גילו הצעיר של הנאשם, עברו הפלילי הנקי ומאמציו להתקדם בתחום מקצועי.

טיעונים וראיות הצדדים לעונש:

בדיון שהתקיים ביום 16.03.21, לא התייצבו הנפגעים אך ב"כ המאשימה הגישה את מסמכיהם הרפואיים לאחר התאונה (ת/2).

ב"כ המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום, טענה כי מדובר באירוע חמור והגישה תמונות מזירת האירוע (ת/1). היא הפנתה לתוצאות התאונה, לחבלות שנגרמו לנאשם ולנוסעי הרכב האחרים והדגישה כי אחד מנוסעי הרכב פונה במסוק לבית החולים תוך שהוא מורדם ומונשם. ב"כ המאשימה ציינה כי נוסע זה אושפז למשך חודשיים בבית חולים לווינשטיין לאחר שחרורו מבית החולים ואולם הטענה לא אוזכרה בכתב האישום ולא נתמכה במסמכים רפואיים. עוד ציינה כי קיבלה מידע על מצבו העדכני מעורך דינו של הנוסע והגישה בעניינו מסמכים רפואיים שאינם חתומים (ת/3). לעניין מתחם העונש ההולם עתרה ב"כ המאשימה ל-3 עד 12 חודשי מאסר בפועל, 40 חודשים עד 6 שנים פסילה בפועל, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס ופיצויים תוך שהפנתה לפסיקה רלוונטית (אך לא הגישה אותה).

ב"כ המאשימה התייחסה לעברו התעבורתי של הנאשם (ת/4) הכולל 6 הרשעות קודמות על אף שמחזיק ברישיון נהיגה רק משנת 2017 ושבעת התאונה עוד היה נהג חדש. בנסיבות אלה, התייחסה ב"כ המאשימה לתסקיר שירות המבחן ולהמלצות שבסופו אשר אינן תואמות לעמדתה את המפורט בתסקיר לעניין היעדר לקיחת אחריות, הכחשת האמור בכתב האישום בו הודה הנאשם ותגובותיו הלא בשלות של הנאשם. לאור האמור, ביקשה ב"כ המאשימה מבית המשפט להשית על הנאשם מאסר בפועל לתקופה שלא תפחת מ-9 חודשים, פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת מ-5 שנים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם הפנה לעובדה כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ולקח אחריות וכי הוא מביע חרטה אמיתית וכנה. ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט לאמץ את המלצות התסקיר לאור הפירוט הרב שבו, לאור גילו הצעיר של הנאשם וכי ייתכן שביצע את העבירות בשל לחץ חברתי בו היה נתון ואולם כיום, הנאשם ומשפחתו משלמים מחירים עבור טעויות הנאשם והתאונה הציבה עבורו גבול, כאשר גם הנוסעים האחרים, שהיו חבריו מילדות, ניתקו עמו כל קשר.

ב"כ הנאשם התייחס לעונש אותו מבקשת המאשימה וטען כי שליחת הנאשם, צעיר נורמטיבי ללא עבר פלילי, אל מאחורי סורג ובריה תוך חשיפתו לדפוס התנהגות עבריינית איננה אינטרס הציבור כי אם שיקום הנאשם. לראיה, מאז התאונה, לא נרשמו לחובת הנאשם הרשעות נוספות משך כמעט שנתיים.

ב"כ הנאשם עתר למתחם ענישה ממאסר על תנאי ועד עבודות שירות. באשר לעונש שיוטל לאחר קביעת המתחם ביקש

ב"כ הנאשם להתייחס רק לנזק שתואר בכתב האישום ולהתעלם מהמסמכים שהוגשו וסומנו ת/3 מאחר שהמסמכים אינם חתומים ולא נמסרו העתקים מהם להגנה. עוד ביקש להתעלם מדברי ב"כ המאשימה באשר לשיחתה עם באי כוח הנפגעים בהיותה עדות שמועה. כמו כן, ביקש לאבחן את המקרה מהפסיקה אותה ציינה ב"כ המאשימה והגיש פסיקה רלוונטית שקבעה את רמת הרשלנות כבינונית ומטה (נ/1 - נ/3).

ב"כ הנאשם ביקש לקבל את המלצת התסקיר ולהטיל על הנאשם צו של"צ וצו מבחן.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בעניינו, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שאין להקל ראש בחומרתן ובנסיבות ביצוען עת נסע במהירות בלתי סבירה, עקף מימין, הסיט רכבו לשוליים ואז איבד שליטה על רכבו, הסיט את הרכב לשמאל תוך שהוא חוצה את הנתבי הנגדי והתנגש במעקה הבטיחות. בעקבות כך, נגרמה תאונה קשה מאוד אשר רק בנס הסתיימה בפציעות בלבד ולא גבתה חיי אדם כפי שאף ניתן לראות בתמונות מזירת האירוע (ת/1).

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות של ממש בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך. ברע"פ 11917/05 **צפיר נ' מדינת ישראל** נאמר ש"ראוי לזכור, כי אנשים משלמים בחייהם, בגופם ובממונם יום ביום בשל מעשיהם של נהגים, המציבים עצמם והסובבים אותם, ולו ברשלנות, בסכנה חמורה. על בית המשפט להרים קולו ולנקוט במדיניות ענישה מרתיעה בעבירות אלה".

בפסיקה נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14).

מ"י נ' רפאל ביטון [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

באשר לחומרת העבירות בהן הודה, הנאשם נהג בקלות ראש, עקף מימין במהירות בלתי סבירה וכל זאת ברכב שמושבי שונו ולא כלל חגורות בטיחות. נהיגה רשלנית זו גרמה לנאשם לאבד שליטה על רכבו, לסכן את עצמו, את הנוסעים ברכבו ואת משתמשי הדרך האחרים כאשר הנאשם חצה את הנתיב הנגדי בטרם פגע במעקה הבטיחות. כמצופה, נסיעה רשלנית זו גרמה לתאונה קשה בה נפגעו 3 בני אדם ביניהם הנאשם עצמו. התאונה גרמה לפגיעות כה חמורות עד שאחד הנפגעים נזקק לפינוי במסוק לבית החולים "רמב"ם". נסיבות אלה מובילות אותי לקביעת רמת הרשלנות כרמה בינונית (עפ"ת (ב"ש) 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון**). אמנם נסיבות האירוע חמורות ואולם, לא צוינה המהירות בה נסע הנאשם, העבירות לא בוצעו בליווי עבירות חמורות דוגמת נהיגה ללא רישיון או בפסילה ועל כן כאמור, דרגת הרשלנות בינונית.

בהתחשב בכך שלא הוצגו בפני נתונים עדכניים אודות שני הנפגעים חתומים כדין וכן כי מלוא הנזק לא תואר בכתב האישום על אף פרק הזמן שחלף ממועד התאונה ועד מועד הגשת כתב האישום, אני סבור כי מתחם העונש ההולם יכול להתחיל מצו של"צ.

בסופו של דבר, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הינו בין ענישה צופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות, ותקופת פסילה בין 4 חודשים ל- 30 חודשים (עניין ביטון וכן רע"פ 3972/19 **קנטור גוז נ' מדינת ישראל** ורע"פ 3065/19 **אהרון אסלן נ' מדינת ישראל** [ניתנו ביום 17.06.19, פורסמו בנבו]) לצד ענישה נלווית.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 **סרפו נ' מ"י** (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבון של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה

"משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....".

יוזכר, הנאשם הינו "בגיר צעיר". אמנם בע"פ 6961/17 אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל (07.03.18) נקבע כי "החוק אינו מגדיר "בגיר-צעיר" כקטגוריה נפרדת; החוק גם אינו מותיר מקום לבית המשפט לעשות כן. תוספת של קטגוריה פסיקתית ("בגיר-צעיר"), גורעת מתוקפו של הסיווג הסטטוטורי ("קטין" מזה ו"בגיר" מזה, כשגיל 18 שנה הוא קו פרשת-המים). אך לא אלמן ישראל. קיימת חובת תסקיר בטרם שליחתו למאסר של נאשם עד גיל 21; גילו של נאשם יכול שיהיה שיקול בקביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ט(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977), כמו גם בגזירת העונש המתאים (סעיף 40יא(1) לחוק). לכן, הפסיקה קבעה כי בבוא בית המשפט לקבוע את עונשו של "בגיר צעיר" עליו לשקול בין היתר את קרבתו לגיל 18 ואת ההשפעה האפשרית של מאסר בפועל על שיקומו ומצבו הנפשי. כפי שנכתב: "קיימים בגירים צעירים לא מעטים, אשר החוק רואה בהם בגירים, אך מבחינה פסיכולוגית והתפתחותית, מתקיימים בהם מאפיינים של קטנים. כך למשל, בבגיר צעיר עשוי להתקיים פוטנציאל שיקום מוגבר, משום שהתפתחותו האישיותית טרם הגיעה לסיימה; השפעת המאסר על הבגיר הצעיר עשויה להיות הרסנית, בדומה להשפעת המאסר על קטין; ואף היכולת של הבגיר הצעיר להבין את הפסול במעשים ולהימנע מהם עשויה להיות קרובה יותר לזו של קטין" (ע"פ 7781/12 פלוני נ' מ"י [25.6.13]). כך יבטיח בית המשפט "כי העונש שייגזר על הבגיר הצעיר אכן יהלום את מידת אשמתו, וכי יוגשם האינטרס הציבורי בשיקומם של עבריינים, על ידי מיצוי פוטנציאל השיקום המוגבר הקיים בחלק מהבגירים הצעירים" (ע"פ 2420/15 אבטליון נ' מ"י [29.11.15]). בפסקי דין אלו הודגש כי הבחינה תעשה בכל מקרה לגופו תוך בחינה פרטנית של מאפייני הנאשם הספציפי.

בעניינו, הנאשם "בגיר צעיר" בן 20 מתפקד באופן נורמטיבי וחיובי, כאשר מתסקיר שירות המבחן עולה שסיים 12 שנה"ל עם בגרות חלקית ותעודה מקצועית בתחום החשמל והתכנון ללמוד הנדסת חשמל. דומני, ששליחתו בעת הזו אל מאחורי סורג ובריח, מקום בו ייחשף לתרבות עבריינית, איננה רצויה וכי אף אינטרס הציבור תומך בשיקומו של הנאשם על ידי ביצוע עבודות שירות באופן שיוכל לתקן דרכיו, להמשיך בחיים נורמטיביים ולהיות אזרח שומר חוק.

הנאשם חסך מזמנם של בית המשפט והעדים, והודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום בהזדמנות הראשונה. נתון זה יש לזקוף לזכותו. עם זאת, צודקת ב"כ המאשימה כי הגרסה אותה מסר הנאשם בפני שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם העבירות בהן הודה כך שלמעשה, הנאשם איננו לוקח אחריות מלאה על מעשיו ואף תגובותיו הילדיות מצביעות על היעדר הפנמה של חומרת המעשים.

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה מזה 4 שנים ולחובתו 6 הרשעות קודמות מסוג ברירת משפט ומאז התאונה, לא נזקפה לחובתו כל הרשעה חדשה. עם זאת, 6 הרשעות בוותק נהיגה כה מועט כאשר העבירות בוצעו בהיות הנאשם נהג חדש מצביעות על מסוכנות הנאשם כנהג ועל תפקידו של בית המשפט בהעברת המסר שעל הנאשם לחדול מנהיגה פרועה המאפיינת נהגים חדשים וצעירים.

בעניין זה יפים דבריו של בית המשפט המחוזי תל אביב בע"פ 70237/07 אדרי נ' מ"י (ניתן ביום 14.4.08, פורסם בנבו):

"הסנגור שם דגש רב על גילו של המערער כאשר לשיטתו - הגיל במקרה זה יכול וצריך להיחשב כנסיבה חריגה שיש בה כדי לפעול לקולא. אם אמרתי שאין בטענה זו ממש אמרתי מעט מדי, ולא נתתי ביטוי הולם למשמעות הגיל. בני גילו של המערער תופסים מקום נכבד באוכלוסיית הנהגים הלא זהירים, המעורבים בתאונות, ולמרבי הצער גם בקרב אוכלוסיית הנפגעים. מהירות גבוהה, שכיחה דווקא בקרב "פלח שוק" זה כמו גם נהיגה פזיזה, לא מיומנת ולא אחראית...לא בכדי מצווה נהג חדש, על פי חוק, לנהוג לאחר קבלת רישיון הנהיגה, עוד תקופה מסוימת בליווי מבוגר, והחוק אף מגביל את מספר הנוסעים שהוא רשאי להסיע...הגבלות אלו על הנהג החדש, מטרתן לחזק ולהטמיע את חובת הזהירות בקרב הנהגים החדשים (רובם בני נוער צעירים), באופן שהתנהגות זו תושרש והם יקפידו לנהוג בצורה אחראית גם לאחר שיוסרו מעליהם הפיקוח וההגבלות".

מעיון בדברי ההסבר בהצעת החוק לתיקון פקודת התעבורה אשר החילה את חובת הליווי ניתן ללמוד על "מעורבות ניכרת של נהגים חדשים בעבירות תנועה ובתאונות דרכים, 80% מתוכם צעירים למטה מגיל 24". בדברי ההסבר נכתב כי תופעה זו מוסברת "בין השאר בחוסר ניסיון, בתחרותיות המתבטאת בהעזה ונטילת סיכונים תוך בחינת גבולות היכולת של הרכב והנהג, ובהכשרה לא מספקת לנהיגה" ועל כן, נדרשים הנהגים החדשים לליווי בפועל של נהג מנוסה כך שהליך ההכשרה "יקנה לנהגים החדשים הבנה תעבורתית מעמיקה" (ה"ח הממשלה תשע"א מס' 575 עמ' 578).

לא זו אף זו שלרשות הנאשם לא עמד ניסיון רב על הכביש אלא, הנאשם הרהיב עוז כאשר נסע במהירות בלתי סבירה, עקף מימין תוך שהוא יורד לשוליים, ברכב שאביזריו אינם תקינים ואין בו חגורות בטיחות וגרם לאיבוד שליטה על הרכב ובכך מתבטאת רשלנותו כפי שכבר הוזכר מעלה. כאמור, נהיגה פרועה זו יש לגנות ולהבהיר כי לא תזכה ליחס סלחני.

מאז התאונה חלפו שנתיים כאשר פרק הזמן שחלף לא נגרם באשמת הנאשם וגם נתון זה יש לקחת בחשבון.

כאמור, הנאשם "בגיר צעיר" נעדר עבר פלילי אשר לקה בשיקול דעתו והטלת מאסר עליו, יפגעו בהליך שיקומו ובהפיכתו לאזרח שומר חוק.

כפי שצוין בכתב האישום הפגיעות אשר נגרמו לנפגעים, פגיעות קשות הן ורק בנס, לא גבתה התאונה ח"י אדם. בנסיבות אלה ולאור אופי העבירות שבוצעו והנהיגה הפרועה שגרמה לתאונה הקשה, אינני סבור שניתן לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בצו של"צ בלבד. קל וחומר מקום בו הנאשם מפחית מחומרת מעשיו ואיננו מפנים את הפסול שבהן. אמנם סבור אני כי האינטרס הציבורי ייתרם יותר משיקום הנאשם מאשר מיצוי הדין עמו אך כאמור, צו של"צ בלבד לא יסקף את חומרת מעשיו של הנאשם. עם זאת, אני סבור כי ביטוי חומרת מעשיו של הנאשם תתקיים בנשיאת עונש מאסר לביצוע בעבודות שירות לתקופה קצרה, בתקופת פסילה לא קצרה ובענישה הצופה פני עתיד (רע"פ 1694/19

יאסין נ' מדינת ישראל).

לאחר שנתתי את דעתי לנסיבות התאונה, שכאמור לא בוצעה בליווי עבירות חמורות נוספות (דוגמת הפקרה לאחר הפגיעה, נהיגה ללא רישיון ונהיגה בפסילה בהן למרבה הצער בית המשפט נתקל חדשות לבקרים), רמת הרשלנות, עמדת שירות המבחן, קרבתם של הנפגעים לנאשם והמחירים אותם משלם בשל הפגיעה בהם, הפגיעות מהן סבל הנאשם עצמו, ההודאה בהזדמנות הראשונה וכן להיעדר ראיות אודות מצבם העדכני של הנפגעים (על אף שהמאשימה יכולה היתה וצריכה היתה להביאן), באתי לכלל מסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף האמצעי של מתחם העונש ההולם.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, לרבות שיקולי שיקום הנאשם מחד וההגנה על האינטרס הציבורי מנגד ותוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 3 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות במועצה מקומית כפר קרע החל מיום 08.07.21 בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה. במועד זה, בשעה 08:00 יתייצב הנאשם במשרדי הממונה על עבודות שירות ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון, בסמוך לביס"ר מגידו.
2. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת תאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש, עבירות לפי סעיפים 67 ו/או 38(3) לפקודת התעבורה.
3. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 15 חודשים. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 20/6/21 ויקבל כנגד ההפקדה אסמכתא מתאימה. ככל שהנאשם לא מחזיק ברישיון נהיגה ידאג להפקיד תצהיר מתאים במזכירות בית המשפט וכנגד הפקדתו, יונפק לו אישור הפקדה מתאים.
4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
5. הנאשם ישא בפיצוי הנפגעים שפרטיהם מופיעים בכתב האישום בסך של 2,500 ₪ לכל אחד מהנפגעים. הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 22/8/21 ויועבר לנפגעים באמצעות המזכירות בהתאם לפרטי חשבון העו"ש שימסרו ע"י המאשימה.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין אל הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' סיוון תשפ"א, 20 מאי 2021, במעמד הנוכחים.